

den ærede Forslagsstiller maaske ikke har tænkt paa, eller som han maaske ikke har tænkt skulde udelukke fra Hjælp som arbejdsløs, men hvis dette ikke kommer ind under Begrebet uforskyldt Arbejdsløshed, er jeg ikke med, thi saa faar Loven den modsatte Virkning af den, de arbejdsløse kunde ønske. — § 3 er, som den nu er, ret umulig. Om Antallet af Medlemmer kan man diskutere; jeg tror, Tallet kan være ret heldig valgt. Men naar vi saa komme til det næste Afsnit b), synes jeg, Uklarheden træder overmaade stærkt frem. Jeg er heller ikke bleven synderlig oplyst ved Forslagsstillerens Bemærkning til § 3 b), det forekom mig, at det ikke lykkedes ham at gøre os klart, hvad der i Grunden menes dermed. Menes der med „faglig begrænset“, at det kan være Landorganisationer, altsaa, at Landet deles paa langs, men at der samtidig kan være fagligt begrænsede Organisationer, der deles paa tværs efter Kommunerne? Hvis det er Meningen, tror jeg, at det vil volde en ganske syndig Forvirring, thi ogsaa der maa vi bygge paa det bestaaende. Vi kunne til Nød, synes jeg, gaa med til at se noget bort fra den nuværende faglige Afstikning i Fagorganisationer, men vi maa i alt Fald holde os til Industrierne, thi Arbejdsløshedsrisikoen er lige stor inden for samme Industri. Det gaar slet ikke an at klippe dem over kommunevis eller byvis. Gør man det, opnaar man netop det, man er saa bange for, nemlig at Arbejdskraften ikke flytter sig tilstrækkeligt hen paa de Steder, hvor Arbejdet er. Der siges altsaa, at Kassen skal være faglig begrænset, men at i mindre Kommuner kunne „ensartede Fag“ slutte sig sammen. Udtrykket er uheldig valgt, thi hvad er „ensartede Fag“? Der gives ikke ensartede Fag. Skræddere i den ene By ere ensartede med Skræddere i den anden By, men Skrædderne ere ikke ensartede med noget andet Fag. Man kan sige *beslægtede* Fag, men ikke *ensartede* Fag. Det gør imidlertid mindre til Sagen, det kan blive rettet ved eventuel Udvalgsbehandling. Jeg tror, at man maa slaa fast som Lovens Hovedregel, at Kasserne kunne ikke være kommunale, men at de skulle ordnes efter Fag, efter Industrier, og saa maa vedkommende Organisation strække sig saa

langt eller saa kort, som den kan. Det maa være Hovedreglen, at det skal være Landorganisationer efter Fagene. For Sygekassernes Vedkommende er der udmærket god Mening i, at Delingen er kommunal, men en Organisation som denne er jo ikke som Sygekasserne. Naar et Menneske er sygt, kan han ikke flyttes, men skal helst blive paa Stedet, fordi han skal søge at blive rask saa hurtig som muligt, medmindre han kan komme til et Kursted eller lignende, hvad de fleste jo ikke kunne, navnlig ikke Sygekassemedlemmer. Ved Arbejdsløsheds-kasser gælder det derimod om at flytte Arbejdskraften fra de paagældende Kommuner. Hvis vi have Arbejdsløsheds-kasserne ordnede kommunalt, opnaar vi vistnok kun at faa de paagældende gjorde til kommunale Skaldyr, som blive paa Stedet saa længe som muligt, fordi man aldeles ikke har Interesse af at flytte sig, idet man ikke har Sikkerhed for, at der i de Kommuner, hvor der just er Arbejde, ogsaa er Arbejdsløsheds-understøttelse. Altsaa, man opnaar ganske sikkert at holde dem tilbage i Kommunen, medens man ved at have en Landorganisation inden for det paagældende Fag kan flytte dem ud, thi kun det paagældende Fag ved rigtig Besked med, hvor Arbejdet findes uden for den paagældende Kommune. Som Støtte for, at det vilde være uheldigt at ordne denne Sag kommunalt, skal jeg gøre opmærksom paa, hvorledes den kommunale Arbejdsløsheds-kasse i Køln har virket i de Aar, den har bestaaet. Den har bestaaet siden 1896. Enhver mandlig og kvindelig Arbejder paa mindst 18 Aar i Køln er berettiget til at tiltræde denne Kasse, men Medlemsantallet har været ganske overordentlig ringe, idet der i Aarene 1896—1900 kun var et Medlemsantal af 220, 324, 347, 256 og 571. Man ser straks, at det er gaaet godt op i Aaret 1900, der var en forholdsvis daarlig Tid, og i 1901 gik Tallet endnu betydelig højere op. Men man ser ogsaa, at netop fordi Kassen var frivillig og samtidig kommunal, altsaa ikke støttede sig til bestaaende Landorganisationer af Fagarbejdere, var der i Aaret 1900 82 pCt. arbejdsløse af Medlemmerne. I 1901-02 var Formuen gaaet omtrent 100,000 Mk. tilbage, og da var Arbejds-